

Bilag III.

Til

Landstingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Arbejde i Bagerier.

Kjøbenhavns Bagerlav tager sig hermed den ærbødige Frihed i korte Træk at gøre Rede for de Forhold, der nu have fæstet Rod for Kjøbenhavns Bedkommende med Hensyn til det ugentlige Hviledøgn.

Det er ganske overflødigt her nærmere at paavise, at Bageriforholdene i Kjøbenhavn ere ret forskellige fra Bageriforholdene i det øvrige Land, da vi føle os overbeviste om, at det ærede Udvalg er bekendt dermed. Kravet om det ugentlige Hviledøgn har for Kjøbenhavns Bedkommende fundet sin Løsning, og sin endelige praktiske Løsning, gennem den ved Voldgiftskendelsen af 15de November 1898 stabte Overenskomst. Hviledøgnet er ganske vist af ældre Dato, men den Omstændighed, at de Herrer Kofstrup, Trier og Sørensen satte det officielle Stempel derpaa, har slaæet denne Ordning fast, saaledes at hverken Mester- eller Svendeorganisationerne betragte denne Sag som en almindelig Overenskomst, der gælder i Dag, men kan opstiges i Morgen. I 1896, da Fællesudtalelsen fremkom, var Forholdet et andet. Det ugentlige Hviledøgn havde mange Modstandere blandt Mestrene her i Byen, og det var i og for sig let forstaaeligt, thi de Forhold, som Indførelsen af det medførte i Bagerierne, vare meget vanskelige at ordne. Af den Grund var der sikkert den Gang overvejende Stemning for at gaa med til en Standsning af Arbejdet i Bagerierne over hele Linien fra Kl. 12 Søndag Middag til Kl. 4 Mandag Morgen. Det store Mindretal, som alt den Gang saa det som en langt større Vanskelighed at faa en ensartet Standsning i Bagerivirksomheden for Kjøbenhavns Bedkommende, endog i en begrænset Tid, end at ordne Forholdet, saaledes som det nu er ordnet, nemlig at enhver Svend har sit ugentlige Hviledøgn skiftevis i Ugens Løb, er nu vokset til et Flertal og et meget stort Flertal, der er ganske paa det rene med, at Virksomheden skal gaa sin Gang, og Hviledøgnsspørgsmaalet ordnes paa en Maade, der nøjagtig kan regnes ud i forhøjet Arbejds-løn, medens der derimod vilde løbes en altfor stor Risiko ved at indføre Standsninger i Virksomheden, hvis Følger for Jagets økonomiske Stilling vare ganske uberegnelige.

Overenskomsten om det ugentlige Hviledøgn gælder for Kjøbenhavn og Omegn, og der er ingen Tvivl om, at Forslaget i Fællesudtalelsen af 1896 til Løsning af Spørgsmaalet om den ugentlige Hviletid endnn passer paa Forholdene ude i Provinserne. Men det er paa den anden Side givet, at hvis det blev bestemt ved Lov, at alt Arbejde i Bagerier og Rugebagerier skal standses fra Kl. 12 Søndag Middag til Kl. 4 Mandag Morgen, og man herved mente at have staffet ogsaa de Kjøbenhavnske Bagersvende en samlet Hviletid, vilde dette, ganske bortset fra, at en samtidig Standsning af Virksomheden ikke passer for Kjøbenhavnske Bageriforhold, heller ikke være fyldestgørende som Hviletidsbestemmelse, men kun blive en forøget Byrde for Kjøbenhavn og Omegn, idet Svendene selvfølgelig ikke vilde lade sig nøje med en Standsning som den alt nævnte, naar de allerede tidligere i flere Aar have haft et fuldt Fridøgn. Det vil altsaa deraf klart og tydeligt fremgaa, at Loven paa langt nær ikke vil ramme alle ens. Det er gjort gældende, at man ikke kan give en Lov om Arbejde i Bagerier, der bestemmer et for Kjøbenhavn og noget andet for Provinserne. Men naar Forholdene i Virkeligheden ere saaledes, at